

НА ПИСТАТА В МАРТАС ВИНЯРД чака частен самолет със спусната стълба. Деветместен „Оспри 700 Ес Ел“, построен през 2001 година в Уичита, Канзас. Трудно е да се каже със сигурност чий е. По документи собствеността е на холандски холдинг с адрес на Кайманите, но логото на фюзелажа е на „Гълуинг еър“. Капитанът Джеймс Мелди е англичанин. Чарли Буш, вторият пилот, е от Одеса, Тексас. Стюардесата Ема Лайтнър е родена в Манхайм, Германия. Когато се омъжва за баща ѝ – лейтенант от Американските военновъздушни сили, майка ѝ е все още тийнейджърка. Местят се в Сан Диего, когато Ема е на девет.

Всеки има свой път. Всеки прави собствен избор. Как двама души се озовават на едно и също място по едно и също време остава мистерия. Качваш се в асансьора с група непознати. Возиш се в автобуса, чакаш на опашка за тоалетната. Случва се всеки ден. Да се опиташ да планираш местата, на които ще отидеш, и хората, които ще срещнеш, би било безсмислено.

През решетките на люка отпред струи мека халогенна светлина. Изобщо не прилича на остро флуоресцентно осветление в пътническите самолети. След няколко седмици, в интервю за списание „Ню Йорк“, Скот Бъроуз ще сподели, че в първото му пътуване с частен самолет най-много го е изненадало не широкото разстояние между седалките, нито пълният бар, а това колко уютно изглеждал интериорът, сякаш при

ПРЕДИ КАТАСТРОФАТА

определено ниво на доходите летенето е просто друг начин да си останеш у дома.

Вечерта на острова е приятно топла – трийсет градуса, с лек вятър от югоизток. По график трябва да излетят в десет вечерта. През последните три часа над пролива е натежала гъста крайбрежна мъгла и сега плътните ѝ бели пипала бавно пълзят над осветения асфалт.

Първи пристигат семейство Бейтман с островния си рейнджовър, бащата Дейвид, майката Маги и двете им деца – Рейчъл и Джей Джей. Краят на август е и Маги и децата са прекарвали на острова целия месец, докато Дейвид е летял от Ню Йорк за уикендите. Трудно му е да се измъква за повече време, макар да му се иска. Работи в развлекателния бизнес, както е модерно да се нарича телевизията сред хората около него. Римско зрелище от информация и мнения.

Дейвид е висок мъж с глас, който стряска по телефона. Когато се запознават с него, непознатите често са изненадани от големината на дланите му. Синът му Джей Джей е заспал в колата и докато останалите се насочват към самолета, Дейвид се навежда към задната седалка и нежно повдига Джей Джей от столчето, поемайки тежестта му с една ръка. Момчето инстинктивно обвива ръце около врата на баща си, лицето му е отпуснато от съня. Топлият му дъх изпраща тръпка по гърба на Дейвид. На четири Джей Джей е достатъчно голям, за да знае, че хората умират, но твърде малък, за да осъзнава, че един ден и той ще е сред тях. Дейвид и Маги го наричат перпетуум-мобиле, защото наистина се движи без почивка по цял ден. Когато беше на три, основното му средство за общуване бе да реве като динозавър. Сега е кралят на прекъсването, с безкрайно упорство задава въпрос за всяка дума, която произнесат, докато не му отговорят, или не го помолят да млъкне.

Дейвид затваря вратата на колата с крак, тежестта на сина му за миг го извежда от равновесие. Със свободната ръка държи на ухото си телефона.

– Кажу ми, че ако спомене и думичка за това – казва той тихо, за да не събуди момчето, – ще го съдим дотогава, докато му се стори, че адвокатите падат от небето като жаби.

На петдесет и шест Дейвид е понапълнял, брадичката му е ясно изразена, а косата все още гъста. През деветдесетте се бе

прочул като ръководител на политически кампании – губернатори, сенатори и един президент с два мандата, – но през 2000-та се пенсионира, за да поеме една лобистка фирма на Кей Стрийт. Две години по-късно застаряващ милиардер му предложи идеята за двацет и четири часова новинарска телевизия. Тринайсет години и тринайсет милиарда корпоративни приходи по-късно Дейвид има кабинет с бронирани прозорци на последния етаж и достъп до фирмения самолет.

Няма възможността да вижда децата си достатъчно. И двамата с Маги са на едно мнение по въпроса, въпреки че редовно се карат заради него. Тя повдига темата и той започва да се отбранява, макар вътрешно да е съгласен с нея.

Сега, на пистата, напирва вятър. Все още на телефона, Дейвид поглежда към Маги и се усмихва. *Радвам се, че съм тук с теб*, казва усмивката. Казва: *Обичам те*. Но и: *Знам, че отново говоря по работа, но не ми прави забележки*. Казва: *Важното е, че съм тук и че всички сме заедно*.

Усмивка извинение, в която има и парче стомана.

Маги му се усмихва в отговор, но някак механично, тъжно. Истината е, че вече не може да контролира дали ще му прости.

Женени са по-малко от десет години. Маги е на трийсет и шест, бивша учителка от детската градина – от онези, за които момчетата фантазират, още преди да са разбрали какво означава това – мания по женските гърди, споделяна и от бебета, и от тийнейджъри. Госпожица Маги, както я наричаха, беше весела и мила. Пристигаше всяка сутрин в шест и трийсет, за да се подготви. Оставаше до късно, за да попълва бележки и да поработи по програмата на занятията. Госпожица Маги беше двацет и шест годишно момиче от Пиемонт, Калифорния, което обичаше да преподава. Наистина обичаше. Беше първият възрастен в живота на тези тригодишни хлапета, който изслушваше всичко, което имат да кажат, и ги караше да се чувстват големи.

Съдбата, ако решите да го наречете така, среща Маги и Дейвид в балната зала на „Уолдорф Астория“ една четвъртъчен вечер през ранната пролет на 2005-а. Балът бе благотворително събитие за набиране на средства за образователен фонд. Маги беше там с приятел. Дейвид беше в ръководния комитет. Тя бе скромна красавица с рокля на цветя и синя боя, размазана

ПРЕДИ КАТАСТРОФАТА

по сгъвката на дясното коляно. Той бе опитна във флирта акула в двуреден костюм. Тя не беше най-младата там, нито дори най-красивата, но бе единствената с тебешир в чантичката; единствената, която може да направи вулкан от папие-маше и която притежава раирана шапка от кюнец като на Котарак Шапкарак, с която ходеше на работа всяка година на рождения ден на Д-р Сюс. С други думи, тя беше всичко, което Дейвид търсеше в една жена. Той се извини и направи първата крачка, разкривайки разстоянието между зъбите си с широка усмивка.

Десет години по-късно имаха две деца и къща на площад „Гейси“. Деветгодишната Рейчъл ходи в „Бреърли“ с още сто други момичета. Маги вече се е отказала от преподаването и си е вкъщи с Джей Джей, което я превръща в изключение сред жените с нейното положение – безгрижните съпруги на работохолиците милионери. Когато разхожда сина си в парка сутрин, Маги е единствената майка на площадката. Всички останали деца пристигат с произведения в Европа колички, бутани от момичета от Лонг Айленд, които говорят по телефона.

Сега, на пистата, Маги усеща ледена тръпка и се загръща по-плътно в леката си лятна жилетка. Валмата мъгла вече приличат на бавно разстиляща се морска пяна, която се носи по пистата с търпението на глетчер.

– Сигурен ли си, че е безопасно да летим с това? – пита тя гърба на съпруга си, който вече е стигнал последното стъпало и Ема Лайтнър, стюардесата в стегнат син костюм с пола, го посреща с усмивка.

– Всичко ще бъде наред, мамо – казва деветгодишната Рейчъл, която крачи зад майка си. – Не е нужно да виждат, за да управляват самолета.

– Да, знам.

– Имат си уреди.

Маги се усмихва окуражително на дъщеря си. Рейчъл носи зелената си раница – вътре са „Игрите на глада“, барбитата и айпада ѝ, и докато крачи, раницата ритмично отскача от гърба ѝ. Толкова е голяма. Макар да е едва на девет, в Рейчъл вече се забелязват черти от жената, в която ще се превърне. Професор, който търпеливо изчаква да откриеш собствената си грешка. С други думи – винаги най-умната, но без да парадира, без да се изтъква, с добро сърце и звънлив смях. Въпросът е дали това

са качества, с които е родена, или качества, покълнали в резултат на това, което се бе случило. В резултат на отвличането ѝ като дете. Цялата сага бе записана в снимки и думи онлайн – архивирани новинарски кадри в ютюб, стотици човечасове ударни репортажи, складирани във великата колективна памет от единици и нули. Миналата година един нюйоркски автор искаше да пише книга, но Дейвид тихомълком я потули. Все пак Рейчъл е още дете. Понякога, когато мисли за всичко, което можеше да се случи тогава, Маги има чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне.

Инстинктивно поглежда назад към реинджроувъра, където Джил говори по телефона с екипа си. Джил е тяхната сянка, едър израелец, който никога не сваля самото си. Хората с техния стандарт наричат мъже като него *домашна охрана*. Сто и деветдесет сантиметра, осемдесет и шест килограма. Има причина никога да не сваля самото си, причина, която не се обсъжда от учтивост. Това е четвъртата година на Джил със семейство Бейтман. Преди Джил беше Миша, преди Миша беше специалният отряд от строги мъже в костюми, от онези, които носят автоматични оръжия в багажника на колите си. По времето, когато бе учителка, Маги би се присмяла на подобно военно нахлуване в семейния живот. Би казала, че е проява на нарцисизъм да смяташ, че парите те превръщат в мишена за насилие. Но това бе преди юли 2008 година, преди отвличането на дъщеря ѝ и агонията на трите дни, в които я нямаше.

Рейчъл спира на стълбата на самолета, завърта се и престо- рено помахва към празната писта като някоя кралска особа. Носи синя вълнена жилетка над роклята, а косата ѝ е прибрана в опашка с панделка. Доказателствата за травмите, които онези три дни може да са ѝ нанесли, в повечето случаи остават скрити – страх от тесни пространства, известно стъписване около непознати мъже. Но пък Рейчъл винаги е била щастливо дете – весело дяволче със закачлива усмивка, и макар да не може да разбере как, всеки ден Маги изпитва благодарност, че детето ѝ не е изгубило всичко това.

– Добър вечер, госпожо Бейтман – казва Ема, когато Маги достига последното стъпало.

– Здравейте и благодаря – отвръща автоматично тя.